

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Bc. Jana Schneeweise a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Contur media s.r.o.**, IČO 29241171
se sídlem Ovocný trh 572/11, Praha 1
zastoupené advokátem Mgr. Viktorem Hunalem
se sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8

proti

žalovaným: 1. **Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a.s.**, IČO: 03447286
se sídlem Veletržní 1623/24, Praha 7

2. **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

o žalobě ze dne 22. 8. 2025 na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. V části směřující proti žalovanému č. 1 se žaloba odmítá.
- II. V části směřující proti žalovanému č. 2 se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobkyně se žalobou ze dne 22. 8. 2025 domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaných č. 1 a č. 2. V žalobním petitu navrhla vydání rozsudku, kterým by soud vyslovil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jednak nezákonnost zásahu v podobě oznámení žalovaného č. 1 ze dne 12. 8. 2025, č. j. TSK/28349/251318 o záměru odstranění reklamního zařízení na pozemku parc. č. 1785/20, k. ú. Slivenec a reklamního zařízení na pozemku parc. č. X, k. ú. X (obě tato reklamní zařízení jsou ve vlastnictví žalobkyně) adresovaného vlastníku výše označených pozemků (Ing. M. Č.), a dále nezákonnost zásahu spočívajícího ve výzvě žalovaného č. 2 ze dne 28. 5. 2024, č. j. MHMP-1007917/2024/O4/Lj k odstranění totožných reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu, jež bylo adresováno 1. žalovanému.

2. Žalobkyně namítla, že reklamní zařízení na shora uvedených pozemcích nepotřebují povolení ke svému umístění ve smyslu § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „ZPK“) od žalovaného č. 2., který proto není v této věci příslušný. Obě reklamní zařízení se nachází mimo ochranné pásmo pozemní komunikace (ulice K Barrandovu, viz https://geoportal.rsd.cz/apps/silnicni_a_dalnicni_sit_cr_verejna/), neboť jsou umístěna ve vzdálenosti 15 m od osy této pozemní komunikace, která je dle žalobkyně „silnicí II. třídy“ a nikoliv pozemní komunikací I. třídy, jak k této pozemní komunikaci přistupuje žalovaný č. 2, k jehož výzvě žalovaný č. 1 jedná. Žalobkyně tvrdí, že žalovanému č. 2 jako silničnímu správnímu úřadu proto a priori vůbec nebyla zákonem svěřena působnost a pravomoc dle § 31 odst. 9 ZPK k podání výzvy žalovanému č. 1 k zajištění odstranění předmětných reklamních zařízení podle § 31 odst. 1 ZPK.
3. Žalobkyně dále uvedla, že podala z procesní opatrnosti dne 18. 3. 2025 u žalovaného č. 2 žádosti o povolení předmětných reklamních zařízení dle § 31 odst. 1 ZPK. Žalovaný č. 2 rozhodl dvěma rozhodnutími shodného obsahu ze dne 16. 6. 2025, č. j. MHMP-681308/2025/O4/ a ze dne 16. 6. 2025, č. j. MHMP-678815/2025/O4/Lj tak, že umístění a provozování obou reklamních zařízení nepovoluje. Proti těmto rozhodnutím žalovaného č. 2 žalobkyně podala řádně a včas odvolání k Ministerstvu dopravy. Ke dni podání žaloby nebylo o odvoláních žalobkyně ze strany Ministerstva dopravy rozhodnuto, a obě řízení tedy nejsou pravomocně skončena.
4. Žalobkyně má za to, že žalovaný č. 2 se dopustil nezákonného zásahu do práv žalobkyně prostřednictvím své výzvy ze dne 28. 5. 2024, přičemž tento nezákonný zásah nadále trvá a má být vynucen prostřednictvím úkonu žalovaného č. 1, který hodlá obě reklamní zařízení odstranit.
5. Žalovaný č. 1 ve vyjádření k žalobě uvedl, že nemůže být pasivně legitimován, protože je obchodní korporací a nikoliv správním orgánem, a nemá tedy rozhodovací pravomoci.
6. Žalovaný č. 2 ve vyjádření k žalobě uvedl, že komunikace k Barrandovu byla rozhodnutím Magistrátu hl. města Prahy ze dne 20. 1. 1998 č. j. DOP-R5/584/98-Fi zařazena do kategorie místních komunikací I. třídy, a proto se na ni podle § 30 odst. 2 písm. b) ZPK vztahuje ochranné pásmo ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky. Obě reklamní zařízení se nachází v silničním ochranném pásmu komunikace a podléhají povolení silničního správního úřadu. Žalovaný č. 2 vyzval majitele/provozovatele reklamního zařízení (žalobkyni) dne 17. 4. 2024, aby ve lhůtě do 15 dnů od doručení výzvy dodal správnímu orgánu požadované dokumenty. Na tuto výzvu však žalobkyně nijak nereagovala, a proto dne 28. 5. 2024 vyzval žalovaný č. 2 správce komunikace k odstranění reklamních zařízení. Dne 22. 5. 2024 byla zaslána výzva vlastníci dotčené nemovitosti k součinnosti při odstraňování nepovoleného reklamního zařízení. Reklamní zařízení jsou dlouhodobě provozována bez platného povolení příslušného silničního správního úřadu a jako taková měla být již v minulosti správcem dotčené pozemní komunikace odstraněna.

7. Ing. M. Č., vlastnice pozemků na nichž jsou předmětná reklamní zařízení umístěna, svého práva účastnit se řízení jako osoba zúčastněná na řízení nevyužila, a soud s ní proto nejednal.
8. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
9. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
10. Podle § 83 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.
11. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Šlo-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, uloží soud tento zákaz nebo příkaz správnímu orgánu nebo obci, která takový sbor řídí nebo které je takový sbor podřízen.
12. Podle § 87 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
13. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodují soudy ve správním soudnictví o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).
14. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
15. Podle § 31 odst. 1 ZPK zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.
16. Podle § 31 odst. 9 ZPK je-li v silničním ochranném pásmu zřízeno nebo provozováno reklamní zařízení v rozporu s odstavcem 1 bez povolení, vyzve silniční správní úřad neprodleně poté, co se o tom dozvěděl, vlastníka pozemní komunikace, v jejímž ochranném pásmu je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, nebo jejího správce, je-li výkon její správy zajišťován prostřednictvím správce, k odstranění reklamního zařízení, a vlastníka nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, k poskytnutí součinnosti podle odstavce 12.
17. Podle § 31 odst. 12 ZPK vlastník nemovitosti, na které je zřízeno a provozováno reklamní zařízení bez povolení podle odstavce 1, je povinen umožnit na nezbytnou dobu a v nezbytné míře vstup na svoji nemovitost za účelem odstranění tohoto reklamního zařízení. Vznikne-li tím škoda na nemovitosti, je ten, kdo škodu způsobil, povinen ji nahradit; této odpovědnosti se nemůže zprostit.

18. Soud se nejprve zabýval pasivní legitimací žalovaného č. 1.
19. Silničním správním úřadem je podle § 40 odst. 1 písm. a) ZPK pouze žalovaný 2. Jedná-li proto žalovaný č. 1 na základě výzvy (vrchnostenského pokynu) silničního správního úřadu, nemá žádný prostor pro vlastní uvážení a není oprávněn nerespektovat pokyn k realizaci odstranění reklamního zařízení. Původcem zásahu do práv žalobkyně je tak pouze žalovaný č. 2, který je tvůrcem vůle a není rozhodné, kdo reálně zásah vykoná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2026, č. j. 5 As 211/2025-49 a ze dne 12. 11. 2025, č. j. 2 As 80/2025-56). Žalovaný č. 1 není v projednávané věci v postavení správního orgánu ve smyslu legální definice tohoto pojmu obsažené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť není právnickou osobou, které by byla svěřena pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Z tohoto důvodu soud žalobu v části směřující proti žalovanému č. 1 prvním výrokem rozsudku odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení.
20. Dále soud posoudil žalobu věcně vůči žalovanému č. 2.
21. Podstata sporu mezi účastníky spočívá v posouzení otázky, zda předmětná reklamní zařízení podléhají povolení či nikoli, neboť pouze v případě kladné odpovědi na tuto otázku by byl žalovaný č. 2 oprávněn rozhodnout o odstranění těchto zařízení. Dále je předmětem sporu, zda je pravomocně neskončené řízení o žádostech žalobkyně o vydání povolení ke zřízení a provozování těchto reklamních zařízení překážkou, která brání žalovanému č. 2 ve vydání rozhodnutí o odstranění těchto zařízení.
22. Podle § 3 ZPK rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie a jejich tříd příslušný správní úřad. Rozhodnutím Magistrátu hl. města Prahy č. j. DOP-R5/584/98-Fi ze dne 20. 1. 1998 byla komunikace K Barrandovu zařazena do kategorie místních komunikací I. třídy, a proto se na ni podle § 30 odst. 2 písm. b) ZPK vztahuje ochranné pásmo ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky. Nelze souhlasit se žalobkyní, že by pro posouzení kategorie a třídy pozemní komunikace postačovalo nahlédnout na internetovou stránku geoportal.rsd.cz, neboť závazným může být pouze rozhodnutí příslušného silničního správního orgánu podle § 3 ZPK. Z výše zmíněného rozhodnutí žalovaného č. 2 jednoznačně vyplývá, že komunikace K Barrandovu byla zařazena do kategorie místních komunikací I. třídy. To znamená, že reklamní zařízení žalobkyně, která jsou vzhledem k jejich vzdálenosti od osy komunikace umístěna v ochranném pásmu této komunikace, podléhají povolení podle § 31 odst. 1 ZPK.
23. Podle § 31 odst. 9 ZPK silniční správní úřad vyzve vlastníka pozemní komunikace (příp. správce) k odstranění reklamního zařízení je-li provozováno bez povolení v ochranném pásmu a vlastník nemovitosti je povinen umožnit po nezbytnou dobu a v nezbytné míře vstup na nemovitost za účelem odstranění reklamního zařízení (§ 31 odst. 12 ZPK).
24. Žalovaný č. 2 tedy v projednávané věci postupoval při vydání výzvy ze dne 28. 5. 2024, č. j. MHMP-1007917/2024/O4/Lj v souladu se zákonem (§ 31 odst. 9 ZPK) a jeho postupu nelze nic vytknout. Jako silniční správní úřad touto výzvou vyzval správce komunikace (žalovaného č. 1) k odstranění nepovolených reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu. Samostatnou výzvou ze dne 22. 5. 2024 č. j. MHMP-1026761/2024/O4/Lj žalovaný č. 2 současně vyzval vlastníci pozemků, na kterých se tato reklamní zařízení nachází, k poskytnutí součinnosti. Žalovaný č. 1 v návaznosti na to rovněž vyzval vlastníci pozemků k součinnosti při provádění odstranění reklamních zařízení, o čemž svědčí oznámení - výzva ze dne 12. 8. 2025, jejíž kopii předložila soudu žalobkyně.

25. Z ustanovení § 82 s. ř. s. plyne, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem může uspět toliko při splnění těchto kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). V případě, že se nejedná o deklaratorní žalobu na určení nezákonnosti zásahu, ale o žalobu „zápůrčí“, kterou se žalobce domáhá výroku příkazujícího či zakazujícího, musí být z logiky věci splněna ještě další podmínka, že zásah nebo jeho důsledky trvají (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 69 a ze dne 3. 11. 2017, č. j. 4 Azs 155/2017-20).
26. Soud se v posuzované věci primárně zabýval namítanou nezákonností jednání žalovaného č. 2, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný č. 2 se žádného nezákonného jednání (zásahu) nedopustil. Již z tohoto důvodu musela být žaloba vůči němu zamítnuta.
27. Dalším důvodem zamítnutí žaloby v části směřující proti žalovanému č. 2 pak byla skutečnost, že výzva ze dne 28. 5. 2024, č. j. MHMP-1007917/2024/O4/Lj není způsobilá přímo zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Jedná se totiž o výzvu, která je určena výlučně TSK. Žalobkyně není adresátem této výzvy, a proto jí tato výzva nebyla ani doručena. Již z této skutečnosti nutně plyne, že ze samotné této výzvy nemůže přímo vzniknout žalobkyni žádná povinnost či právní následek vůči její osobě. Předmětnou výzvou byl žalovaný č. 1 podle § 31 odst. 9 ZPK vyzván k odstranění reklamních zařízení specifikovaných ve výzvě. Výzva je tedy podle svého obsahu interním pokynem žalovaného č. 2 jakožto silničního správního úřadu určeným žalovanému č. 1 jako správci dotčené komunikace, směřujícím k naplnění zákonných povinností žalovaného č. 1 plynoucích z § 31 odst. 10 ZPK. Výzva sama přitom nezakládá nebo nemění žádnou právní povinnost žalovaného č. 1 a ani neruší jeho stávající právní povinnosti; pouze opakuje povinnost, která pro žalovaného č. 1 plyne z § 31 odst. 10 ZPK. Podstatné je, že z této výzvy neplyne žádná povinnost pro žalobkyni jako vlastníka reklamního zařízení. Na základě této výzvy není žalobkyně povinna dotčená reklamní zařízení odstranit. Lze shrnout, že výzva má charakter toliko interního pokynu, jenž je adresován výlučně žalovanému č. 1. Žalobkyně tak nemůže být samotnou touto výzvou nikterak materiálně dotčena na svých veřejných subjektivních právech.
28. Na projednávanou věc nelze aplikovat dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se výzev k odstranění reklamního zařízení adresovaných vlastníkům těchto zařízení, neboť ty byly vydávány dle odlišné (předchozí) právní úpravy. Judikatura typu rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-39 (3412/2016 Sb. NSS) se vztahuje na výzvy podle § 31 odst. 9 ZPK, které byly přímo určeny vlastníkovu reklamního zařízení a byly nepochybně způsobilé zasáhnout do jeho právní sféry. Oproti tomu výzva žalovaného č. 2 posuzovaná soudem v nyní projednávané věci představuje pouze interní pokyn adresovaný správci místní komunikace, jenž do práv a povinností žalobkyně nezasahuje nijak, tím méně pak přímo. Vedle 3. podmínky pro vyhovění zásahové žalobě (nezákonnost zásahu) tak není splněna ani 1. a 2. podmínka, protože žalobkyně nemohla být namítaným zásahem v podobě výzvy žalovaného č. 2 ze dne 28. 5. 2024, č. j. MHMP-1007917/2024/O4/Lj přímo zkrácena na svých právech.

29. Soud pro úplnost dodává, že ani oznámení vlastníkovu nemovitosti - výzva k poskytnutí součinnosti ze dne 12. 8. 2025 vyhotovená žalovaným č. 1, která je adresována Ing. M. Č. jakožto vlastníci pozemku, není sama o sobě způsobilá zasáhnout veřejných do práv žalobkyně, neboť jí vůbec není adresována a žalobkyni touto výzvou nejsou ukládány žádné povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2026, č. j. 5 As 211/2025-49).
30. S názorem žalobkyně, že pokud nebylo pravomocně skončeno řízení o jí podaných žádostech o vydání povolení ke zřízení a provozování reklamních zařízení, nelze přistoupit k jejich odstranění, se soud neztotožnil. Bylo povinností žalobkyně mít povolení ke zřízení a provozu předmětných reklamních zařízení již od počátku (resp. vlastník nemovitosti je oprávněn umístit reklamní zařízení pouze s povolením podle § 31 odst. 6 ZPK). Zákon s žádnou přechodnou dobou, po kterou by bylo možné reklamní zařízení provozovat bez potřebného povolení, nepočítá. Z právní úpravy jednoznačně vyplývá, že podmínkou legálního zřízení a provozování reklamních zařízení je předchozí povolení, nikoli jejich dodatečné (zpětné) schválení. Žalobkyně nemůže těžit ze svého dosavadního protiprávního postupu tím, že bude nadále bez povolení provozovat reklamní zařízení v ochranném pásmu pozemní komunikace až do pravomocného skončení řízení o žádostech, které účelově podala v době, kdy již hrozilo jejich odstranění podle § 31 odst. 9 ZPK.
31. Z výše uvedených důvodů soud druhým výrokem rozsudku žalobu v části směřující proti žalovanému č. 2 podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
32. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
33. Třetí výrok usnesení o nákladech řízení má, pokud jde o žalovaného č. 1, oporu v ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Ve vztahu ke zbývajícím účastníkům řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému č. 2 žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Praha 23. února 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu